Andròmina

ANDRÒMINA

Neix un nou jorn per l’andròmina formosa,
esperant al vestidor abillant-se sola
amb ulls adormiscats, pell desmaquillada
i pal·lidesa a la cara empanada.
Queden minuts per obrir-se
la cortina de l’escenari glamurós,
afanyant-se es posa engalanada,
a punt per l’estrena de l’obra intuïtivament eròtica
escrita per una única actriu,
pensada per un sol espectador,
inspirada per una escriptora
bastant esbojarrada
amb habilitat en escriure poesia,
amb delicades paraules
de pensaments consirosos*
i subtil i atrevida picardia.
Destinades a gent com ella, enamorada,
a qui cerca a una idolatrada princesa
i declamar-li versos d’amor per conquerir-la.
Deixant-la navegar pel món oníric
on el somni es fa realitat
i la realitat el que com un somni està recitant.
De la platea s’apaguen els canelobres d’or i plata,
s’enfoca amb llum tènua i càlida
a la seductora dama i artista intimista.
El galant, com un dandi, ben vestit i perfumat
assegut al passadís de la primera fila,
atent i aclaparat, absort i expectant…
Li palpita tan fort el cor
que ella el sent, fent vibrar el seu, com mai ho recorda.
Cada alè és un botó descordat,

cada sospir, una peça de roba despullada,
cada batec, una positura imaginada.
Es miren i l’amor platònic esclata,
per ell, la joia més apreciada,
per altres… una andròmina* descarrilada.

JBF, 18.03.2017

Consirós: absorbit
Andròmina: que no serveix

449 Persones han vist aquesta poesia